

Arrest

nr. 136 320 van 15 januari 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X
handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigster van haar minderjarige kinderen X en X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Macedonische nationaliteit te zijn, handelend in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordigster van haar minderjarige kinderen X en X, op 25 juni 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 14 mei 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 december 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 januari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken, D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. CHATCHATRIAN, die *loco* advocaat A. LOOBUYCK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 7 april 2014 dient de verzoekende partij, van Macedonische nationaliteit, een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet. Op 14 mei 2014 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard. Tegen deze beslissing werd een beroep tot nietigverklaring ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwisting (hierna: de Raad). Deze zaak is gekend onder het nr. 155 188.

1.2. Op 14 mei 2014 wordt tevens aan de verzoekende partij bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de bestreden beslissing, die aan de verzoekende partij ter kennis wordt gegeven op 26 mei 2014. Deze beslissing is als volgt gemotiveerd:

“(…)

Mevrouw,

(…)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

X Krachtens artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, is zij een vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd: betrokkene heeft haar aankomst niet verklaard in België. Betrokkene toont aldus niet aan sedert wanneer zij in België verblijft.”

2. Over de rechtspleging

Het administratief dossier bevindt zich in het rechtsplegingsdossier van de zaak met het nummer 155.188.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. In haar nota met opmerkingen werpt de verwerende partij een exceptie op van niet-ontvankelijkheid van het beroep. Zij ontwaart in hoofde van de verzoekende partij een gebrek aan het rechtens vereiste belang omdat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van de bestreden beslissing, die gestoeld is op artikel 7, eerste lid, 2°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), niet beschikt over een discretionaire bevoegdheid en een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing de verzoekende partij bijgevolg geen enkel nut kan opleveren.

3.2. Zoals de verzoekende partij ter terechtzitting terecht opmerkt, voert zij in haar middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM). Het EVRM primeert op de Vreemdelingenwet waardoor de Raad, ondanks de vaststelling dat het bestuur over een gebonden bevoegdheid beschikt, de middelen dient te onderzoeken die gestoeld zijn op een schending van hogere verdragsbepalingen. Artikel 13 van het EVRM vereist immers een intern beroep waarbij de inhoud van de grief die gebaseerd is op een artikel uit het EVRM kan worden onderzocht en waarbij passend rechtsherstel kan worden verleend, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat de manier betreft waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291).

Met betrekking tot artikel 8 van het EVRM en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet voert de verzoekende partij aan dat uit de bestreden beslissing geenszins blijkt dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met haar gezins- en familieleden in België, dat zij hier in België ouders en broers heeft en dat zij bovendien dient in te staan voor de medische zorgen van haar ouders. Bij wijze van voorbeeld haalt zij aan dat zij in de bestreden beslissing niet leest dat rekening werd gehouden met alle elementen waarover de verwerende partij, onder meer door het indienen van een aanvraag ex artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, beschikte. Zij staat namelijk in voor de mantelzorg van haar ouders.

Vooreerst merkt de Raad op dat noch artikel 8 van het EVRM, noch artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet een motiveringsplicht omvat. Bovendien blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat wel degelijk rekening werd gehouden met het gezins- en familieleven van de verzoekende partij. Zo wordt in de synthesesnota 7882072 van 14 mei 2014, die zich in het administratief dossier bevindt, opgemerkt dat "(b)ij de behandeling van de aanvraag, (...) de volgende elementen (werden) onderzocht (in toepassing van artikel 74/13):

- 1) Hoger belang van het kind: in het belang van de kinderen dat zij samen met de moeder terugkeren
- 2) Gezin- en familieleven: tijdelijke scheiding
- 3) Gezondheidstoestand: nvt"

Bijgevolg wordt noch een schending van artikel 8 van het EVRM, noch een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet aangetoond.

Tevens blijkt uit de stukken van het dossier dat de verblijfsaanvraag van de verzoekende partij op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet werd onderzocht, vooraleer huidig bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen.

3.3. Het beroep is onontvankelijk.

4. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien januari tweeduizend vijftien door:

dhr. DE BRUYN,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN